

Voorpublicatie: De Witwasser

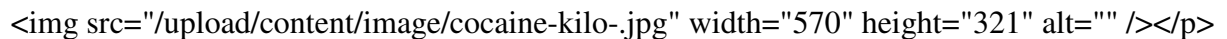

 </p>

Hij is een gelauwerd Vietnamveteraan, hotshot advocaat en... een van 's werelds beruchtste witwassers. De Witwasser gaat over Ken Rijock die vanaf de jaren tachtig actief is als

tussenpersoon tussen Colombiaanse drugsbaronnen en Amerikaanse drugskartels. Elke vrijdag weer vertrekt hij met een koffer vol zwart geld naar het vliegveld, waar een privévliegtuig naar elk gewenst belastingparadijs zal brengen. En dat allemaal onder de neus van zijn eigen vriendinnetje. Die bij de politie werkt... Godsamme jongens, wat een verhaal, wat een verhaal! Dit boek moet deze zomer mee je vakantiekoffer in. Om je interesse nog wat meer aan te wakkeren staat achter de klik een lekker teaserstuk voor je klaar. Daarnaast geven we ook nog eens 3 exemplaren van dit boek weg!

A small, rectangular, light-colored block of cocaine powder, known as a kilo, resting on a dark surface.

‘Cadeautje,’ vertaalde hij, maar ik wist wat het betekende. Behoedzaam reikte ik naar de sporttas en ik trok hem naar me toe. Ik keek rond. Alle ogen waren op me gericht. De grijns van de broers verbreedde zich tot een verwachtingsvolle glimlach. Ik had nooit een tarief bedongen – het leek me onbeleefd om dat aan te kaarten – maar een beloning in contanten zou niet onverwacht zijn. Tienduizend dollar was niet te veel voor wat ik had gedaan. Ik liet mijn hand strelend over de zijkant van de tas gaan. Iets zei me dat ik niet wilde weten wat erin zat. Langzaam deed ik de rits open en keek erin. Mijn hart stond stil. Geen geld, maar een doorzichtige plastic zak, strak volgepropt met wit poeder.

Ik tilde mijn trofee op, waarop de Cubanen uitbarstten in hees gelach. Ik glimlachte, en hoopte dat mijn gedachten niet op mijn gezicht te lezen stonden: wat moet ik hier in godsnaam mee? ‘Een cadeautje voor je.’ Joey glimlachte. Ik had alleen maar een stel nepbedrijven opgezet en boten geregis - treerd. Mijn klanten konden daarmee honderden kilo’s cocaïne Miami binnen smokkelen. Charlie legde het uit. ‘Een halve kilo. Straatwaarde tienduizend dollar.’ Een halve kilo. Ik maakte een rekensommetje in mijn hoofd. Vierhonderd gram betekende al een verplichte minimumstraf van vijftien jaar – je komt dus pas uit de gevangenis als die tijd om is. Ik glimlachte. Wat moest ik anders? Ik legde het blok terug in de tas en deed de rits weer dicht. Weigeren had geen zin, wist ik. In het gunstigste geval vonden ze het onbeleefd. In het ongunstigste geval waren ze echt beledigd. Ik glimlachte. ‘Hadden jullie niet hoeven doen.’ Gehaast nam ik afscheid en ik ging ervandoor.

Mijn voeten raakten de treden nauwelijks, zo snel stormde ik de twee trappen naar de parkeerplaats af. Ik snelwandelde naar de auto, keek rond of het gebouw in de gaten werd gehouden en legde de tas in de kofferbak. Je kon nooit weten of het schuiladres werd bewaakt. Hoeveel coke zouden de broers wel niet verborgen hebben als ze zulke hoeveelheden gratis uitdeelden? Misschien werd het huis al dagen in de gaten gehouden door de plaatselijke politie of de dea (het overheidsapparaat voor drugsbestrijding). De eerste paar straten kon ik me niet oriënteren. Het was drie uur 's middags. Mensen vervolgden hun eigen bezigheden. Zo meteen zouden de scholen uitgaan, en dat betekende een maximumsnelheid van 25 km/u en veel blauw op straat. Klote! Om de seconde keek ik in de spiegel. Hoe lang zat die auto al achter me? Pas toen drong tot me door waar ik was – ten westen van Dadeland, in het hart van de buitenwijk Kendall. Enkele straten verder lag het winkelcentrum waar Colombiaanse drugsbendes op klaarlichte dag met elkaar hadden afgerekend in een drankwinkel. Die bloedige schietpartij luidde het moment in dat de ondergrondse drugsoorlogen tot het gewone dagelijks leven doordrongen. Twee schutters waren kalm uit een vrachtwagen gestapt en de winkel binnen gewandeld. Ze schoten twee mannen neer, de winkelbediende raakte gewond. Toen de met bloed bevlekte lijken werden geïdentificeerd, bleek het te gaan om een van de grootste drugshandelaren van Miami en zijn lijfwacht. Een meningsverschil over een onbetaalde schuld was waarschijnlijk de aanleiding. Ik zat dus midden in een buurt die door de politie in de gaten werd gehouden.

Paranoia maakte zich van mij meester. Had ik een defect achterlicht, waardoor ik de aandacht van een alerte verkeersagent zou trekken? Als ik werd aangehouden, kon ik het schudden. Het zweet brak me uit, ik had maagkramp. Normaliter zou het een routineritje van een half uur zijn. Nu zat ik met witte knokkels achter het stuur. Als ik werd aangehouden voor te snel rijden, zat ik zwaar in de problemen. Probeer de rechter maar eens te overtuigen dat een halve kilo voor persoonlijk gebruik is... À propos die halve kilo. Ooit was het gangbare tarief voor cocaïne 55.000 dollar per kilo geweest. Nu was het slechts twintigduizend dollar, doordat Miami werd overspoeld vanuit Colombia. Het was niet ideaal, maar als Charlie gelijk had, kon ik een flinke duit opstrijken. Bij een telefoonsel stopte ik en doorzocht mijn zakken naar een kwartje, terwijl mijn ogen de straat af speurden. Ik belde André, de man door wie ik in deze business was beland. Hij nam niet op. Er zat niets anders op – ik moest voorzichtig naar zijn huis rijden. Toen ik indraaide, kwam hij er net aan. Ik vertelde dat ik een probleempje had. Hij had er nu geen afnemer voor – misschien morgen. Ik hoefde het maar vierentwintig uur te bewaren. Ik kon het mee naar huis nemen en het daar verbergen. In het huis dat ik deelde met een politieagent...

WIN het boek De Witwasser!

Spannend he? Hier ga jij leesplezier aan beleven jongen. Maar echt. FHM geeft 3 exemplaren weg! Wat je moet doen om te winnen? Like dit artikel en geef in de comments antwoord op de volgende vraag:

Wat krijgt krijgt Ken in bovenstaand stuk cadeau?

- A) Een stofzuiger
- B) Een shotgun met afgezaagde loop
- C) Een halve kilo sos
- D) Een halve kilo kip